

Romeva i els ponts entre ‘indepes’ i federalistes: per què és important la seva declaració?

Sergi Picazo

Segurament casos com el de Raül Romeva expliquen millor que cap altre per què l'independentisme va passar de ser un moviment relativament minoritari a ser avui dia l'actor polític més rellevant a Catalunya. La majoria dels independentistes que esteu llegint aquest article no éreu independentistes fa 15 anys. Les dades ho demostren: **l'any 2006, segons dades del Baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió, el suport a la independència vorejava el 15%; avui, en les últimes eleccions catalanes, el vot dels partits independentistes va arribar al 48%**. Qui havia de dir que aquell professor de Relacions Internacionals a l'Autònoma, expert en els Balcans i referent d'Iniciativa per Catalunya, acabaria entre reixes acusat de ser un dels principals líders independentistes junt amb dirigents de la vella Convergència? Això ha estat un terratrèmol. Encara no hem digerit el que ha passat.

—Es defineix com a independentista? —pregunta l'advocat.

—Jo em defineixo com un demòcrata, un republicà i com un europeista. I, seguint la lògica de Junqueras, circumstancialment estic independentista.

El **jutge del Suprem, Manuel Marchena**, devia fer per dins una ganyota rotllo “no entenc res del que diu aquest paio”.

Romeva, que és nascut a Madrid, és l'únic dels presos polítics del procés que no té un pedigrí ‘indepe’ catalanista de pedra picada. Durant anys va ser una de les cares més visibles d'ICV-EUiA al Parlament Europeu i, fins i tot, qui el coneixia d'abans per la seva defensa del pacifisme i de la cultura de la no-violència i per les seves classes a l'Escola de Cultura de Pau de la UAB no veia en ell cap vel·leïtat nacionalista. En canvi, la resta dels polítics a judici —potser amb l'excepció del camaleònic Santi Vila— sí que tenen pedigrí ‘indepe’. **Junqueras** és el líder d'ERC, el partit de Macià i de Companys, i independentista de primera hora; **Jordi Sànchez** ja feia accions independentistes al carrer als anys vuitanta com a fundador de la Crida; **Jordi Cuixart**, a banda de ser president d'una entitat com Òmnium, és algú molt pròxim a l'independentisme d'esquerres; **Carme Forcadell** venia de ser presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana, i, fins i tot, **Jordi Turull i Josep Rull** van començar els seus primers passos a la JNC dels anys vuitanta, que feia campanyes com “Freedom for Catalonia”. Romeva és l'únic pres polític que ve del món de l'esquerra transformadora no independentista.

Un món on un constructor de pau com [@RaulRomeva](#) declara com a pres en un judici mentre l'extrema dreta hi participa com a acusació, no és -ni pot ser- el meu món. [#JudiciProcés](#) [#JudiciTV3CatRàdio](#) [#JuicioProces](#)

— Jordi Armadans i Gil (@Jordi_Armadans) [February 19, 2019](#)

Això té un punt simbòlic enmig del macrojudici històric contra l'independentisme. Jutjar algú com Romeva, objector de consciència, militant del moviment per la pau i expert en resolució de

conflictes, per haver intentat “trençar Espanya” utilitzant “la violència” en una mena de “cop d’Estat nacionalista” és molt poc creïble per a la gent que el coneix, sobretot a Europa. Grinyola.

Segurament aquest va ser un dels motius que han portat el referent ecologista i anti-McDonald’s, **el francès José Bové**, a declarar això al Parlament Europeu fa alguns mesos: [“En Raül Romeva és a la presó; hi ha nou persones a la presó, i no fem res. No ens hem mogut, i això és dramàtic”](#). I, segurament, la tasca de Romeva en defensa del medi ambient i de la pau durant dècades també va ajudar que gent com **Noam Chomsky**, la Nobel de la Pau **Jody Williams**, l’activista afroamericana **Angela Davis** o el periodista **Martín Caparrós** demanessin la llibertat dels polítics catalans en presó preventiva.

Romeva podria representar aquell votant d’esquerres —que potser ara vota els Comuns, i abans votava ICV o el PSC més maragallista— que, en algun moment de l’última dècada, va fer el pas del federalisme cap a l’independentisme no nacionalista. Ell, com va dir ahir, creu que el punt d’inflexió del Procés va ser el 2010 després de la retallada de l’Estatut al Tribunal Constitucional. Les reflexions polítiques de Romeva davant dels jutges devien sorprendre més d’un telespectador del judici: **“Fins al 2010, jo no estava independentista, jo estava federalista; jo he defensat durant la major part de la meua vida un Estat espanyol federal o confederal.** Això em va passar a mi i a molta gent. Aleshores vaig tenir la sensació que allà s’havia trencat alguna cosa. Era un trencament molt important del pacte del 78 impulsat per un tribunal molt polititzat com era el TC. Aquell trencament ens va portar a molts republicans i demòcrates a refer aquell pacte”. De fet, durant el seu testimoni, va fer una brevíssima menció de la seva [‘Carta a los amigos y amigas de España’](#). El ‘post’ està penjat encara avui al blog que Romeva tenia a ‘Vilaweb’. El va publicar el 30 de juny de 2010. Allà explica els motius per donar-se de baixa del “vaixell federalista”: “Echo en falta amigos y amigos en el resto de España que hablen en clave de pluralidad federalista”, deia.

La declaració de Raül Romeva és important perquè va més enllà dels terrenys coneguts per endinsar-se en els ponts possibles per solucionar un conflicte que ve de lluny i va per llarg. **La política catalana sembla que visqui en una cambra de ressonància a Twitter on tothom es dona la raó mútuament** i tothom exigeix pit i collons... a la resta. Tot i això, l’independentisme cívic i social ja ha fet passos històrics, enormes i profunds els últims anys per endinsar-se en territori de frontera del Sí o No. Però, si vol anar més enllà d’un 48% de suports i sortir de l’empat etern, **l’independentisme post-DUI i post-155 ha de sortir de la zona de confort i anar a l’espai de debat de la frontera.** Per travessar fronteres, l’independentisme necessita ponts. Persones pont. Organitzacions pont. Cal saber, però, que hi ha gent —en l’independentisme i en l’espanyolisme— amb moltes ganes de bombardejar els pocs ponts que encara queden.

Romeva, de fet, va citar en la seva declaració qui va ser company seu de files durant molts anys i una persona pont que va ser insultada i desprestigiada durant anys per una part de l’independentisme, **el líder ecosocialista Joan Herrera**: “Hago más las palabras de Joan Herrera, que no es independentista: ‘Quien rompe España es quien no reconoce el Estado más plurinacional de Europa y que además niega el derecho de autodeterminación de los pueblos’. Las hago más hoy aquí en esta sala”.

Una citació que sorprèn: Romeva i Herrera, units per una enorme amistat que anava molt més enllà de la política, es van distanciar moltíssim després que l’antic eurodiputat d’ICV-EUiA trenqués el carnet dels ecosocialistes amb un article públic i, sobretot, acceptés anar de cap de llista en **una candidatura que havia de donar la presidència a Artur Mas després dels anys de retallades, d’austeritat i de judicis del 3%.**

De fet, com bé diu **el periodista i historiador Marc Andreu**, la història i la política catalana necessitarien que Romeva no fos al banc dels acusats d’un judici polític... sinó que afrontés en seu

parlamentària un debat crític i autocrític sobre què va fer i què no va fer, què va prometre i què no va prometre, on va dir la veritat i on no va dir tota la veritat, durant la 'tardor calenta' del 2017.

Sòlida i argumentada defensa política de [@raulromeva](#) que, igual que amb la rendició de comptes o responsabilitats que es puguin derivar del procés sobiranista, no hauria de fer com a pres davant del Tribunal Suprem sinó en llibertat i en seu parlamentària

— Marc Andreu (@MandreuBcn) [February 19, 2019](#)

Però això, **en una situació d'excepcionalitat jurídica i de retrocés dels drets i de les llibertats com la que viu avui l'Estat espanyol**, serà lamentablement impossible.